

LEIKKI

Malka Haykovich

Vaarallisin leikki

Teksti © Malka Haykovich ja BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Kuvitus © Mia Mickels

Kustantaja:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-339-017-1

SISÄLTÖ

1. Iso maalaistalo metsän vieressä.....	7
2. Elisabet.....	16
3. Uusi tuttavuus.....	29
4. Sairaana.....	37
5. Seikkailut jatkuvat.....	46
6. Uudet arvoitukset.....	59
7. Riku seuraa jälkiä.....	67
8. Vakoilija puussa.....	78
9. Lisää yllätyksiä.....	89
10. Leikit vaarallistuvat.....	97
11. Veera muuttuu.....	107
12. Tarinasta todeksi.....	115
13. Salaisuudet ratkaistaan.....	133

Liite: Vihametsäsirkkatarinan käännös Agricolan kielestä nykykieleen

1. Iso maalaistalo metsän vieressä

Kaikki alkoi siitä, kun eräässä asunnossa, heinäkuun ensimmäisen päivän iltana puhelin soi yhtäkkiä. Äiti meni vastaamaan. Soittaja oli äidin lapsuuden ystävä, Anneli.

– Hei, Leena. Mitä kuuluu sinulle ja perheellesi?

– Kiitos, meille kuuluu todella hyvää, äiti vastasi ja lisäsi heti perään, – mutta nyt on vähän huono hetki puhua.

Anneli ei luovuttanut ihan näin helposti.

– Mutta minä en vie sinulta paljon aikaa!

Yleensä äiti ilahtui Annelin soitoista, mutta nyt hänen kasvoille ilmestyi se hapan ilme, joka yleensä tulee pitkästä hammassärystä kärsivälle ihmiselle hänen purressaan jäätelöä. Hän nosti puhelimen pois korvaltaan ja peitti luurin kädellään.

– Odota hetki, Veera. Anneli soittaa. Luen sinulle kohta.

Lastenhuoneessa, jonka ovensuulla äiti seisoi, istui sängyssä 9-vuotias lapsi, Veera, yöpaidassaan. Hänellä oli kaukaa katsottuna pojan piirteet, mutta läheltä katsoen hän oli kaunis, hoikka tyttö, ja hänellä oli ystävällinen katse. Veera oli virallisesti Veronique. Sen nimen hän sai synnyttyään Versaillesin hotellissa, Ranskassa. Hänen vanhempansa olivat siellä turisteina, juuri silloin Veronique syntyi. Äiti halusi lapselleen erikoisen, ranskalaisen nimen, ja sen

Veronique saikin. Mutta kotona häntä kutsutaan kuitenkin Veeraksi; helpompaa ja yksinkertaisempaa. Veera sylissä makasi satukirja. Murheellisena hän sanoi:

– Mutta, äiti! Mitä jos lukisit ensin? hän tiesi, että kestää kauan, kun Anneli soittaa. Äiti oli jo mennyt.

Lastenhuoneen kello oli ainoa hiljaisuuden rikkoja kaukaisen, tuskin kuultavan äidin äänen lisäksi. Hento yövalo antoi huoneeseen lämpimän tunnelman, joka nukutti kauan odottavaa lasta. Veera istui yhä sängyssään ja toivon lukuhetken jatkuvan pian. Yksin ei tehnyt mieli lukea eteenpäin. Veeralla oli tylsää ja hän oli todella väsynyt. Hän ei tiennyt paljonko kello oli, mutta arveli sen olevan paljon. Tosiasiassa äiti on puhunut puhelimesta vain yli puoli tuntia, mutta se tuntui Veerasta tuntikausilta. Hänestä jo vaikutti siltä, ettei äiti ikinä lopeta rupatteluaan Annelin kanssa, ja hän jää ilman iltasatua. Isällä taas oli omat hommansa. Hän makasi olohuoneen sohvalla ja luki kirjan ”Miehen stressi, tai miten päästä pälkähästä”. Isän jalat olivat tyynyllä, ja hän piti lämpötyynyä vatsallaan. Hän nosti katseensa kirjasta kasvoillaan vastaheräkkeen ilme, kun äänet toisessa huoneessa hiljenivät ja kuului askeleita. Äiti on lopettanut puhumisen ja meni nyt isän luokse.

– Aleksi, kulta. Miksipä emme lähtisi pariaksi viikoksi Annelille? hän aloitti keskustelun tekonaurahtaan.

Isä näytti reagoivan positiivisesti:

– Kiva idea! Hän jatkoi mietittyään hetken: – Mitenhän Anneli mahtaa suhtautua tähän?

– Hän lupasi ottaa meidät vastaan ja odottaa innolla tuloamme, vastasi äiti. – Puhuin juuri hänen kanssaan puhelimesta.

– No senhän minä huomasin, mutisi isä. – Lähdetään vaan, hän sanoi vähän ajan päästä, laittoi lämpötyynyn sivuun, istahti sohvalle ja sulki kirjan. – Millaista säätä luvattiinkaan huomiseksi?

– Odota, kulta, äiti rauhoitteli. – Emmehän me näin pian lähdetä! Viivymme kauemmin kuin yhden päivän; pitää pakata matkaan.

– Totta, isä huoahhti hajamielisenä. – Milloin me sitten lähdemme? Hän meni taas pitkälleen ja nosti lämpötyynyn takaisin vatsalleen.

– No, äiti istahti isän jalkojen päähän ja mietti, – ehkäpä viikon päästä.

– Jos olet sopinut Annelin kanssa, sopii minullekin, heitti isä ja jatkoi lukemista.

Äiti ymmärsi keskustelun päättyneen, poistui olohuoneesta ja meni takaisin Veeran luokse ilahduttaakseen hänet matkasta, mutta oli jo myöhäistä. Veera ei ollut jaksanut odottaa äitiä, vaan oli nukahtanut istualleen, avoin kirja sylissään.

Vasta seuraavana aamuna äiti kertoi Veeralle matkasta. Veera ei kovinkaan ilahtunut, sillä täällä, kaupungissa, hänellä oli jo ystäviä, eikä siellä, Annelin luona, niitä olisi, siitä hän oli varma. Sen lisäksi Veera tiesi, ettei matkalle saa ottaa kaikkia hänen lempitavaroitaan, ja ilman niitä hänellä olisi takuulla tylsää. Veera ei kuitenkaan näyttänyt apeuttaan vanhemmille. Maaseutu, missä Anneli asui, oli monen sadan kilometrin päässä kaupungista, jossa Veera asui vanhempiensa kanssa. Hän oli tavannut Annelin viimeksi 1-vuotissyntymäpäivänään, eikä hän tietenkään enää muistanut, miltä Anneli näyttää. Joten hän kuvitteli Annelin nuoreksi, hoikaksi ja pitkäksi naiseksi, joka hymyili viehättävästi ja jolla oli pitkät, mustat ja suorat hiukset. Kuviteltuaan Veera alkoi

*Kaksi lasta,
vilkas mielikuvitus
ja täynnä salaisuuksia
oleva metsä.*

*Yhdessä nämä ovat kuin luotuja
seikkailuille. Paitsi mitä, jos kyse
ei olekaan lasten mielikuvituksesta,
vaan ihmisiä oikeasti katoaa?
Voiko mysteerisille katoamisille,
jotka liitetään punapilkulliseen
sirkkaan ja hänen Isäntäänsä,
tehdä loppu?*

Malka Haykovich

Kuvitus: Mia Mickels

